

Καλλίνικος Μητροπολίτης Ἐδέσσης. Μιά “ὄσια μορφή”

Ἔχω τήν ιδιαίτερη τιμή ὡς ταπεινός διάδοχος τοῦ Μητροπολίτου Καλλινίκου, πού ἦταν «λύχνος τῆς Ἐκκλησίας» (PG37, 53) καί εἰς τόν καιρό του «καθηγεμών τῶν σωζομένων» (PG32, 629) νά προλογίζω αὐτό τό βιβλίο. Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό πού σ’ αὐτόν τόν αἰῶνα μᾶς χάρισε ἕνα τέτοιο σπουδαῖο ἐπίσκοπο, οἷος ἦταν ὁ Ἀρχιερέας Καλλίνικος. Ἐπίσης χαίρομεθα ὑπερβαλλόντως πού βρέθηκε ὁ ἐξέχων βιογράφος του, ὁ μαθητής του καί πνευματικό του τέκνο Μητροπολίτης Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος, τόν ὁποῖο συγχάιρομεν ἐγκαρδίως καί προσευχόμεθα στόν Θεό νά τοῦ δίνει χρόνους ἱκανούς καί ὑγιεῖα ψυχῆς καί σώματος, γιά νά μᾶς δίνει πλουσίους καρπούς τῆς γραφίδος του.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

+ Ὁ Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας Ι Ω ΗΛ

Πρόλογος

* * *

Ὁ Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας Καλλίνικος ἦταν ἕνας ἀσκητής Ἐπίσκοπος, ἕνας εὐλογημένος καί χαρισματικός ἡγέτης, ἕνας διάφανος ἄνθρωπος.

Μέ ἀξίωσε ὁ Θεός νά τόν ἔχω Γέροντα, νά μέ εἰσαγάγη στήν Ἱερωσύνη καί νά μένω μαζί του μέσα στό Μητροπολιτικό οἶκμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, νά εἶμαι ὁμορόφιος καί ὁμοτρέπεζός του γιά δεκαπέντε (15) ὁλόκληρα χρόνια, νά παρακολουθῆσω ἀπό κοντά ὅλη τήν θεοφιλή του πολιτεία, τόν τρόπο ἀντιμετώπισεως τῶν πειρασμῶν καί τῆς ἐπωδύνου ἀσθενείας του καί σύμφωνα μέ τήν πρόρρησή του, νά «τοῦ κλείσω τά μάτια» κατά τήν ὄσιακή κοίμησή του.

Μοῦ προκαλοῦσε μεγάλο θαυμασμό ἡ ὅλη του προσωπικότη-

τα, τό ἐκκλησιαστικό του φρόνημα, τό ἀσκητικό ἦθος, ὁ ἱεραποστολικός του ζῆλος, ἡ ἀφιέρωσή του στόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία, ἡ φιλοθεΐα καί φιλανθρωπία του.

Ὅσο ζοῦσε δέν μιλοῦσα γι'αὐτόν, ἀπλῶς βίωνα ὅλα ὅσα ἀνέδιδε ἡ θεοφιλῆς καί ἀγιασμένη ζωή του καί λόγω τῆς μεγαλειότητός του τά κρατοῦσα μέσα μου, ὡς ἕνα μεγάλο μυστικό. Δόξαζα μόνον τόν Θεό πού μοῦ χάρισε ἕναν τέτοιον μεγάλο Γέροντα μέ τό λειτουργικό, ἀσκητικό καί φιλοκαλικό ἦθος.

Εἰσαγωγικά

* * *

Τά κύματα τῶν πειρασμῶν ἔρχονταν τό ἕνα μετά τό ἄλλο καί ὅσο περνοῦσαν οἱ ἡμέρες τόσο καί περισσότερο δυνάμωναν. Καί ἐκεῖνος παρέμεινε ἀτάραχος, γεμάτος ὑπομονή καί καρτερία, μέ ἀκλόνητη πίστη στόν Θεό, μέ τήν πεποίθηση ὅτι «θά λαλήση ὁ οὐρανός».

Ὅλα τά ὑπέμεινε ἀτάραχος, γαλήνιος, μέ ὑπομονή καί πίστη στόν Θεό, μέ ἐκκλησιαστικό ἦθος, μέ ὀρθόδοξο φρόνημα, χωρίς νά βλάβη κανένα, χωρίς νά ἐκδικηθῆ κανένα. Δέν μπορούσε νά κάνη κακό πουθενά καί σέ κανένα. Ἦταν ἀνίκανος νά βλάβη. Γιατί αὐτός ἦταν τό ἄκακο πρόβατο τοῦ Χριστοῦ.

Ποτέ δέν εἶχε παράπονα, ποτέ δέν διαμαρτυροῦταν, πάντα εἶχε νά πῆ ἕναν καλό λόγο σέ κάθε δυσκολία, εἶχε πάντοτε καλούς λογισμούς πού εἶναι δείγμα ὑγιοῦς πνευματικά ἀνθρώπου. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μερικές φορές αἰσθανόταν τίς δυσκολίες τῆς Διοικήσεως, γιατί δέν εἶναι δυνατόν νά ἱκανοποιοῦνται ὅλες οἱ ἐπιθυμίες τῶν ἀνθρώπων. Ἔλεγε ὅτι «ἡ Διοίκηση ἔχει πολλά πικρά ποτήρια, πολύ δηλητήριο». Ἀλλά, πάντοτε προσπαθοῦσε νά τά ξεπεράσῃ μέ καλούς λογισμούς. Δέν τόν ἄκουσα νά κακολογῆ ἀνθρώπους, οὔτε φυσικά καί αὐτούς πού τόν συκοφαντοῦσαν καί τόν ἔβλαπταν.

Ἡ ἀγάπη του ἦταν ἀπέραντη καί σέ αὐτούς ἀκόμη πού τόν

κακολογοῦσαν. Μπορῶ νά προσθέσω ὅτι ἰδιαίτερος αὐτοῦς ἐπεδίωκε νά βρῆ εὐκαιρία νά τοὺς εὐεργετήσῃ, ὥστε νά τοὺς «κάψῃ» μέ τήν ἀγάπη του.

Οἱ δυσκολίες κατά τήν ποιμαντική του διακονία

* * *

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τῇ 23^ῃ Ἰανουαρίου 1984 ἐγώ ὁ ταπεινός Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης Καλλίνικος, κατά κόσμον Δημήτριος Γεωργίου Ποῦλος, συντάσσω τήν παροῦσαν διαθήκην μου καί ὀρίζω τά ἑξῆς:

1. Ὅταν μέ καλέσῃ ὁ Κύριος ἐπιθυμῶ νά ταφῶ εἰς Ἱερόσυτον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Κοιμητηρίου, ἂν ὑπάρχῃ θέσις. Ἄν δέν ὑπάρχῃ θέσις, εἰς οἰονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ Κοιμητηρίου μὴ ἐμφανές. Φέρετρον νά χρησιμοποιηθῇ ἀπλοῦν καί ταπεινόν. Ἄπλοῦς καί ἀπέριττος νά εἶναι καί ὁ τάφος μου καί ἐπ' αὐτοῦ νά γραφῇ τό ρητόν: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν». Νά ταφῶ μέ τό ἀπλοῦν ὑφαντόν κίτρινον ἐπιτραχήλιον καί ὠμοφόριον, κατασκευῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καλογραιῶν Καλαμῶν. Οὐδεὶς στέφανος νά κατατεθῇ. Λόγοι ἐπικήδειοι ἢ νά μὴ ἐκφωνηθοῦν διόλου ἢ νά εἶναι λίαν περιορισμένοι.

2. Ἀκίνητον περιουσίαν δέν ἔχω. Χρήματα δέν ἔχω. Ἄν εὐρεθοῦν ὀλίγα χιλιόδραγμα νά κατατεθοῦν εἰς τό Γενικόν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ...

... Αἰτοῦμαι συγγνώμην παρά πάντων ὅσους τυχόν ἐπύκρυνα καθ' ὄλον τόν βίον μου καί συγχωρῶ καί ἐγώ ἀπό καρδίας πάντας τοὺς καθ' οἰονδήποτε τρόπον λυπήσαντάς με. Ἐκφράζω τήν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τοὺς συνεργάτας μου καί τοὺς κατά σάρκα καί πνεῦμα ἀδελφούς μου διά πᾶν ὅ,τι προσέφερον εἰς τήν ταπεινότητά μου ...

... Τέλος, ἐκφράζω ἐκ τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας μου τήν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τόν ἐν Τριάδι Θεόν ἡμῶν, διότι εἶμαι Ὁρθόδοξος Χριστιανός ἐκ γονέων Ὁρθοδόξων Χρι-

στιανῶν καί διότι μέ ἐτίμησε διά τῆς ὑψίστης τιμῆς τῆς ἀρχιερατικῆς Χάριτος καί ἀνέθεσεν εἰς τήν ἐλαχιστότητα μου τήν διαποίμανσιν λαοῦ ἐκλεκτοῦ καί εὐσεβοῦς. Παρακαλῶ καί ἰκετεύω τούς συνεπισκόπους μου νά στείλουν ἐκεῖ εἰς διαδοχὴν μου ἄνδρα «πλήρη πίστεως καί Πνεύματος Ἁγίου», ὥστε νά διορθώσῃ οὗτος τά εἰς ἐμέ ἐλλείποντα, καταστήσῃ δέ τήν Ἐπισκοπὴν τμημα τοῦ Παραδείσου. Ἀμήν.

Τό ἔλεος τοῦ Κυρίου ἄς μέ συνοδεύῃ κατά τήν ἐκ τοῦ ματαίου τούτου κόσμου ἐκδημίαν μου.

Ὁ διαθέτης

+ Ὁ Ἐδέσεως Καλλίνικος

Ἡ διαθήκη του

* * *

Τά ὅσα θά περιγράψω στήν συνέχεια εἶναι ἀuthεντικά, γιατί ἀποκαλύπτονται ἀπό σοβαρό καί κεντρικό πρόσωπο τοῦ γεγονότος αὐτοῦ.

Ὁ μακαριστός Καλλίνικος ἀγαποῦσε ὑπερβολικά τόν Ἄρχιμ. Ἰάκωβο Παχῆ, ἱεροκέρυκα τῆς Μητροπόλεως Ἄρτης. Τόν γνώρισε καί τόν ἐξετίμησε, ὅταν ὁ Μητροπολίτης Ἄρτης Ἰγνάτιος ἦταν Τοποτηρητής τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας. Πολλές φορές προσπαθοῦσε νά ἐκλεγῆ ὁ π. Ἰάκωβος Μητροπολίτης. Δέν ἐκπληρώθηκε ὁμως ὁ πόθος του ὅσο ζοῦσε. Τελικά, ὁ π. Ἰάκωβος ἔγινε Μητροπολίτης Ἀργολίδος ἕναν χρόνο μετά τήν κοίμησιν τοῦ Καλλινίκου. Ὁ ἴδιος του δέν ἐπεδίωξε κάτι τέτοιο, γι' αὐτό δέν γνώριζε ποιός τόν βοήθησε νά ἐκλεγῆ.

Λίγο μετά τήν ἐνθρόνισή του, τόν κάλεσαν σ' ἕνα Μοναστήρι γιά νά διαβάσῃ ἐξορκισμό σέ μιὰ δαιμονισμένη. Πῆγε καί τῆς διάβαζε τούς ἐξορκισμούς. Τό δαιμόνιο ἔφριττε καί πάνω στόν θυμό του ἀπεκάλυπτε φοβερὰ πράγματα ...

... Ξαφνικά, μετά ἀπό λίγο, ἄρχισαν τά δύο δαιμόνια νά

κραυγάζουν μέ τρόμο: «Φύγε, Καλλίνικε, μᾶς καῖς, μᾶς στραβώνεις, ἄσε μας ἤσυχους, φύγεε...».

Ἀπορημένος ρώτησα τόν Μακαριστό: «Ποιόν Καλλίνικο βλέπουν, Σεβασμιώτατε, καί καίγονται;». «Τόν Ἐδέσσης», μοῦ ἀποκρίθηκε. «Καί πῶς βρέθηκε ἐδῶ, Σεβασμιώτατε;» Ρώτησα. «Τόν ἐπικαλέστηκα νοερῶς» ἀπάντησε.

«Τόν γνωρίζετε τόν Καλλίνικο;» Ρώτησε ὁ Μακαριστός τά δαιμόνια. «Ναί –ἀποκρίθηκε τό ἕνα ἀπό αὐτά– μέ εἶχε βγάλει πρὶν ἀπό χρόνια, ἀπό ἕνα νεαρό στό Ἄγρίνιο».

«Ἄσα –ψιθύρισε ὁ Δεσπότης– τώρα ἐξηγεῖται ἡ ὑπόθεση...». «Ποιά ὑπόθεση Σεβασμιώτατε;» τόν ρώτησα. «Θά σᾶς πῶ μόλις τελειώσουμε» ἀπάντησε.

Μετά τό τέλος τῶν ἐξορκισμῶν ὁ μακαριστός Μητροπολίτης μας, διηγήθηκε ὅτι ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Ἐδέσσης κυρός Καλλίνικος, ὅταν ἦταν ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας, τοῦ εἶχε ἀναφέρει σέ κάποια συζήτησή τους, ὅτι δυό κληρικοί στό Ἄγρίνιο, (δέν ἀπεκάλυψε ὅμως ὀνόματα), κλήθηκαν νά προσευχηθοῦν γιά ἕνα νεαρό δαιμονιζόμενο. Μετά τήν ἀνάγνωση τῶν ἐξορκισμῶν ὁ ἕνας ἔφυγε. Ὁ ἄλλος, συμπωνώντας τόν βασανιζόμενο νέο, ἔμεινε μαζύ του σχεδόν ὅλη τή νύχτα προσευχόμενος καί τελικά τό δαιμόνιο ἔφυγε ...

... Ὁ Μητροπολίτης Ἀργολίδος Ἰάκωβος πολλές φορές μοῦ διηγήθηκε αὐτό τό περιστατικό. Μάλιστα δέ τό ἴδιο διηγήθηκε σέ πολλούς ἀνθρώπους πού μέ συνόδευσαν σέ μιά ἐπίσκεψή μου στό Ναύπλιο. Πέρα ἀπό ὅσα γράφει ὁ π. Δημήτριος, ὁ Ἰάκωβος μοῦ εἶχε πῆ, μπροστά σέ συνοδούς μου, ὅτι τό δαιμόνιο, μεταξύ τῶν ἄλλων, εἶπε:

«Μέ καῖς. Ὅμως δέν φταῖς ἐσύ, ἀλλά αὐτός πού σέ ἔκανε Δεσπότη». Ἀμέσως ὁ Ἰάκωβος ρώτησε: «Ποιός μέ ἔκανε Δεσπότη;». Τό δαιμόνιο ἀπάντησε: «Ὁ Καλλίνικος (ἄς σημειωθῆ ὅτι ἡ κοπέλα ἐκείνη δέν ἐγνώριζε τόν Καλλίνικο, πού εἶχε πεθάνει

πρίν λίγα χρόνια). Αὐτός σέ ἀγαποῦσε, ἤθελε νά σέ κάνη Δεσπό-
τη, ἀλλά σέ ἔκανε τώρα πού βρίσκεται στόν οὐρανό. Αὐτός μέ
ἔβγαλε πρίν λίγα χρόνια ἀπό ἕναν ἄνθρωπο (πράγματι εἶχε θε-
ραπεύσει ἕναν δαιμονισμένο) καί ἐγώ τόν πολεμοῦσα σέ ὅλη τήν
ζωή του. Κατόρθωσα νά τοῦ φάω τήν σάρκα του (μέ τήν ἀρρώ-
στια), ἀλλά αὐτός λάμπει στόν οὐρανό. Τόν ἀγίασε τό ἄδειο
πορτοφόλι του. Αὐτός σέ προστατεύει. Ἄν σέ δῶ χωρίς αὐτόν θά
σοῦ κάνω κακό».

Ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης Ἰάκωβος ἔλεγε πολλές φορές ὅτι ἡ
σκηνή αὐτή ἦταν συγκλονιστική καί ἀνατριχιαστική.

«Ὁμολογία» δαιμονίου
ἡ μαρτυρία Μητροπολίτου Ἀργολίδος Ἰακώβου